

Me pruudipärga punume...

✿ Mari TIKERPUU

Juba pisikeste plikadena unistavad kõik tüdrukud uhketest pulmadest. Olles ise alles neiuhakatised, proovitakse salaja ema kingi ja kleite. Vaadates telekast sahisivaid Mehhiko seebikaid, kus pulmad tunduvad muinasjutuliselt võrratud, on needsamad punapõksed piigad kindlad, et ka neil tulevad kunagi meelde jäävad pulmad. Mina olin aastaid tagasi täpselt selline unistav plikake. Ainuke vahe on nüüd selles, et 28. novembril 2008 aastal läks mu unistus täide, sest abiellusin oma klassivenna (loe: eluarmastusega, *toim.*) And-resega. Kõik oleks vist isegi ilusam olnud, kui see oleks päriselt toimunud, sest tegelikult oli kogu sehkendamine üks suur nali.

Oktoobri alguses tuli 12R klassile mõte korraldada klassipulmad. Idee saime eelmise aasta lõpetajatelt ja me otsustasime nende traditsiooni jätkata. Saatuse soovil või lihtsalt läbi õnneliku juhuse sain pruudiks just mina. Peigmees pidi esialgu Rauno olema, aga pulmadeelse ärevuse ja teadmise pärast, et tuleb oma poissmehe-elust loobuda, ei olnud ta kahjuks nõus. Niisiis sai suure moosimisega hoopis Andres ära räägitud, sest kuuldavasti mainisid pruutneitsid talle

midagi pulmaöö kohta.

Siiani ei tea, mis olid need sõnad, mis panid Andrese minu kasuks meelt muutma.

Igatahes oli tulevane noorpaar olemas. Alles nüüd hakkas tõeline pulmakorraldus pihta. Kõigepealt tuli paika panna kihlumiskuupäev. Kuna esimese veerandi lõpp oli kohe käes, siis otsustasime 23. oktoobri

Veerandilõpu-viktoriini ajal tegutseda. Andres kasutas ära hetke, mil viktoriinil tekkis pisike paus, ning südantliigutava jutuga jõudis ta ettepanekuni. Nagu kord ja kohus nõuab, laskus ta põlvele ja avas südamekujulise karbikese. Peale oma klassi ei teadnud toimuvast mitte keegi ning seetõttu olid ka kõikide reaktsioonid nii usumatult lahedad. Õpetajad vaatasid meid üllatunude nägudega ja koolikaaslased lihtsalt naersid. Siiski oli rohkelt õnnitlejaid ja meie esimene pettus läkski korda.

Teisena pidime tüdrukuteõhtut korraldama hakkama. Kuna mu „emaks“ sai Anna-Kaia, siis oli kindel, et 21. novembril hakkab rohkelt nalja saama. Peol, kus kõik tüdrukud pidid kas inglid või kuradid olema, sain aru, et enam paremaid klassiõdesid pole võimalik enesele soovida. Erinevad tegevused ja pidev naer läbis tervet õhtut. Ka kuttidel oli mõte poissmeesteõhtu korraldada, kuid suur plaan Pärnus pidu teha kukkus läbi ning seetõttu lõppes õhtu kõikidele osalistele kohalikus ööklubis Gia. Kui siis rahvas oli rohkest pidutsemisest igapäevasesse olekusse jõudnud, tuli raske ohkamise saatel pulmadele mõtlema hakata.

Minu esmane plaan kurnavast peoplaneerimisest kõrvale jääda ei läinud nii, nagu algselt soovisin. Oli ju vaja kontrollida toidunimekirja, kõikide ametitega kaasnevaid ülesandeid ja eelarvest kinni pidamist. Ega siis pulmad naljaasi ole! Lõpuks hakkasid asjad paika loksuma ning päev enne tähtsat sündmust hakkasin ärevust tundma. Kõik oli nagu päris! Viimaks jõudis 28. november kätte. Kibekiire kooli-päev venis seekord aeglaselt nagu kummipael. Kui siis viimane koolikell käis, tormasime kiiruga Anna-Kaia juurde, sest seal pidi registreerimine toimuma.

Ettevalmistused läksid majas oodatust kiiremini, kuna terve klass pani toimingutele käed külge. Siiski oli kella viieks, kui ametlik osa pidi pihta hakkama, esimene paanika lahti. Peigmeest polnud veel kohal! Ja uskuge veel, et naistel läheb sättimisega kaua. Probleem oli lihtsalt selles, et Andres ei teadnud, millist ülikonda panna ja seepärast tuli ka pidu 20 minutit edasi lükata. Viimaks kõlaski pulmamarss, mille saatel Kristjan, mu „isa“, mind üle andis. Kui siis preester Sten oma koomilise kõne ette oli

suristanud, tõi sõrmusekandja Keito meile sõrmused. Pean ära mainima, et kogu see protsess võttis ikka päris palju aega, sest allkirjade andmine, lillede jagamine ja pidev klõpsutamine kaameratega väsis korralikult ära. Pole see abiellumine nii kerge midagi.

Igatahes pärast pidulikku osa uputasime mu nime jõkke ning kesklinna purskkaevu juures pidi Andres nukku mähkima ja mina puuhalu pooleks lööma. Vähemalt on nüüd teada, et lapsed ei pea meil kunagi märja mähkme sees kannatama ja maja on ka soe, sest mõlemad saime oma ülesannetega hästi hakkama. Pärast rongkäiku jõudsime Kilingi Villasse, kus hakkas tõeline pulmapidu. Kaunistatud saalis sai avavalssi tantsitud ning pulmaema Kristiina korraldas mitmeid mängu. Siinkohal ei tulnud meile kordagi pähe, et kõik see on suur nali, sest oma rolle mängisid peokülalised suurepäraselt. See tähendab seda, et mäng, kus minuti jooksul tuli oma partneriga võimalikult palju riideid ära vahetada, ei kohutanud meist kedagi. Julgelt võeti kõigest osa ning seda äkki isegi liiga innukalt, sest aeg lendas ja rahvas pidutses üha rohkem. Kõik pulmas vajalikud kohustused olid klassikaaslaste vahel ära jaotatud ning seetõttu ei tundnud keegi end kõrvalejäetuna.

Kuna pruuti ei suudetud ära varastada, siis saab ainult öelda, et eks see liit minu ja Andrese vahel kestab vähemalt kevadeni, mil meid ootavad ees lõpueksamid, uued suunad ja ahjaa.. lahusus! Kõik, kes te pidite pika ninaga jääma meie krutski pärast, võtke siiski teadmiseks, et kui mõne(kümne) aasta pärast saabuvad teile praegustelt 12R klassi õpilastelt pulmakutsed, siis pole see enam nali, vaid päriselt. Peaproov on tehtud ja seda kõike veel *happy endinguga!*

**Pruut
Mari**

Koolibussis sõitjate välimääraja

Maarja HERMANN
✿ **Illustratsioonid: Rein LINK**

Koolibussis kohtame iga päev erinevaid inimesi. Sõites peaaegu igapäevaselt nendega koos kooli ja koju, oleme paratamatult nende isiksustega harjunud, kuid hakates neid pikemalt jälgima, avastasime mõned stereotüübid, keda sooviksime iseloomustada järgnevalt:

Lobamokk

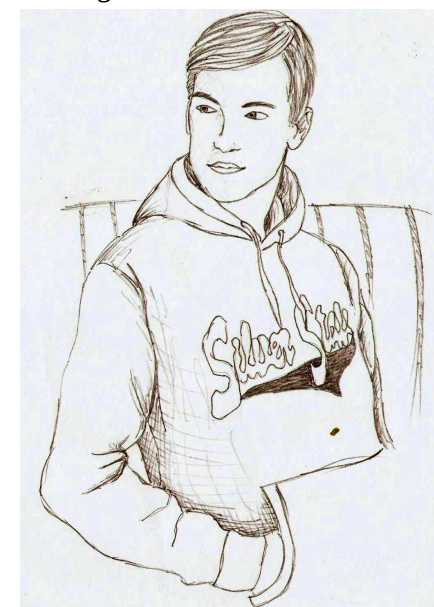
Meie koolibussis osutuvad lobamokkadeks üldjuhul väikesed umbes 10-14-aastased tüdrukud, kes juba bussi jõudes ei suuda suud pidada ja juttu jätkub neil kuni reisi lõpuni. Enamasti põhinevad nende vestlusteemad koolil ja sõbrannadel.

Napsitaja

Vahel harva eksivad koolibussi ära ka joodikud, kes veedavad enamuse ajast

pudelipõhja vaadates. Nende sisenedes levib bussis kange alkoholi- ja küüslaugulehk.

Ülbar

Nende jaoks on oluline jõuda esimesena bussi ja vallutada viimane pink, siis kõva häälega üheskoos juttu ajada ning õhtuks midagi põnevat planeerida.

Beibe

Kui näed istumas kunstküüntega kaunitari, jalga üle põlve, siis on üldjuhul hästi aru saada, et tegemist on viimase moe järgi riietuva ja endast heal arvamusel oleva tibiga.

Mammi

Mammiks osutub tavaliselt teotempoga tädi, kellel on enamasti mõni vänge parfüüm peal nagu näiteks Punane Moskva. Kui istuda mõne mammi kõrvale, siis võib kindel olla, et bussist lahkudes on pingikaaslasel kõikide sebiooperite tegelaste nimed pähe kulunud.

Erak

Õpilane, kes ei lase teiste arvamusest oma tuju rikkuda. Tihtipeale on ta nn "omas mullis", istudes, kõrvaklapid peas, ja vaadates aknast välja. Muu rahvaga suhtlemist väldib ta vaikimisega.

Selles artiklis toodud ei tohiks tõsiselt võtta. Joonistused on illustratiivsed ja kedagi otseselt mõeldud ei ole.

Fotod: Sander Pulk

**Peigmees
Andres**

